ὁ δὲ Μουφτῆς ἕνα Σοφτᾶ,
ποὺχ'εἰδικότητα γι'αὐτά.

—

Ἐκ τούτων ὅλων βέβαια'κατάλαβες,ἐρίφη,
πῶς πιθανὸν νὰ στεῖλουνε κι'ἕνα Μουτασερίφη,
καὶ τίποτε παράξενο σὲ δράσεως φρενίτιδα
νὰ στεῖλουν τὸν'Αμποὺκ Πασσᾶ,
ἕναν Παληότουρκο φεσᾶ,
νὰ στεῖλουνε καὶ τὸν'Εμβὲρ μὲ τὴν περιτυφλίτιδα.

Ε'.

Π.— Τῆς Εἰρήνης τραγούδια τονίζω,
τῆς Εἰρήνης,ποῦναι μόνο γιὰ κλάμματα,
κι'ἐνταυτῷ'στὴν Κορῶν'ἀτενίζω
καὶ μὲ θάρρος τὴν βλέπω κατάμματα.

—

Τουρκαλάδες λυσσοῦν λιμασμένοι,
μὰ βροντοῦν ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ
Νίκης ὅπλα χρυσᾶ,καὶ χακὶ
φουστανέλα διαβαίνει.

—

Ἀδελφοί μας σὰν πρῶτα δὲν κλαῖνε,
μὰ τὸν Ρήγα κυττοῦν χαρωποί,
καθβαλάρης περνᾷ,κι'Ἀστραπὴ
τἄλογό του τὸ λένε.

—

Ἀστραπὴ,ποῦ φωτίζει Παλάτια,
ποῦ ζεσταίνει καὶ κρύα γεράματα,
Ἀστραπὴ,ποῦ ξανοίγει τὰ μάτια
καὶ καθένας τὴν βλέπει κατάμματα.

—

Λάμπε λάμπε,Σταυρὲ,καὶ βοήθα,
ἡ ματιαῖς Βασιλιᾶ Νικητοῦ
μὲ ματιαῖς δαφνηφόρου Στρατοῦ
ξανασμίγουν καὶ κάνουν μιὰ σπίθα.

—

Ἀπὸ τούτη τὴν σπίθα καὶ τώρα
νὰ ξανἄβγουν μεγάλαις φωτιαῖς,
ποῦ δὲν φθείρουν τοῦ Πλάστη τὰ δῶρα,
μὰ'στὴ στάκτη των σπέρνουν μυρτιαῖς.

—

Τὸ σπαθί μου σὰν πρὶν ἀκονίζω,
τὰ παιδιά μας κυττάζω τἀκάματα,
θαρραλέος τὸν Ρήγ'ἀτενίζω
καὶ μ'ἐλπίδες τὸν βλέπω κατάμματα.

ΣΤ'.

Φ.—Κατὰ νέας,Περικλέτο,κι'ἀσφαλεῖς πληροφορίας,
μὲς'στὴν ταραχὴ τὴν τόση καὶ σὲ τούτη τὴν ἀντάρα
ἔπεσε μὲ τὰ νεφρά του κι'ὁ Μπιλίνσκη τῆς Αὐστρίας,
ὁποῦ λὲς πῶς τὸν εὑρῆκε κἄποιας Δίκης ἡ κατάρα.

—

Βρίσκεται κλινήρης τώρα
καὶ βαρέως ἀσθενεῖ,
κι'ἡ νεφρῖτις συγκινεῖ
τὰ Βασίλειον τοῦ Βλιώρα.

—

Πᾶνε τοῦ Μπιλίνσκ'οἱ κόποι,
καὶ θαρρῶ πῶς ἀνεκόπη
τῆς'Επιτροπῆς ἡ δράσις,
ποῦ σὲ κάνει νὰ ξεράσῃς.

Τὸν πονῶ τὸν δυστυχῆ,
καὶ κυττάζω μοναχὴ
'στὴν Δωδώνη,'στὴν'Ερσέκα,
τοῦ Προξένου τὴν γυναῖκα,
ποὺχει μέσα της ἀγάπη
γιὰ τὸν Γκέγκη,γιὰ τὸν Λιάπη.

—

Κι'ὁ Λάμπικ,φρατέλος,σινδόρος εὐγενής,
σωστός,εἰλικρινής,
ἔχει κωλοπηλάλαις,
τρεχάματα καὶ ζάλαις.

—

Ἀπὸ τὴν'πίσω πόρτα μπαίνει σὲ κάθε σπῆτι
μήπως εὑρῇ κρυμμένο καὶ κἄποιον'Αρβανίτη,
κι'ἐδῶ κι'ἐκεῖθε ψάχνει,πλὴν'Αλβανὸ δὲν βλέπει,
καὶ δέχεται πεντάλφαις,ποῦ βάζει καὶ'στὴν τσέπη.

—

Τοῦ Λάμπια τοῦ φίλου τοῦ κατεβάζ'ἡ κόκα,
στιγμὴ δὲν σταματᾷ,
ξαφνιάζει καὶ γυναῖκες,ποῦ πλέκουνε τὴν ρόκα,
κι'ὀργίλος ἐρωτᾷ:
μήπως κανένα ποῦρο 'δικό μας 'Αρβανίτη
τὸν ἔχετε κρυμμένο μὲς'στὸν γυναικωνίτη;

—

Ὄντως δρᾶσις σεβαστὴ
καὶ πολιτικῶς γενναία,
ὁ μακαρονᾶς δὲν παίζει.

—

Ὅμως κι'ἔν''Αλβανιστὴ
'πῆρε γιὰ διερμηνέα,
ποῦ τὸν λένε Πετιμέζη.

—

Λιγόνεται μὲ Λιάπηδων λῃστάρχων μυρωδιά,
σπίρτο κι'αὐτὸς ὁ Λάμπια καὶ ξέρει τὴν δουλειά του,
σημαίαις γαλανόλευκαις γυναῖκες καὶ παιδιὰ
τοῦ βάζουν'μπρὸς'στὴ μύτη του,καὶ πέφτουν τὰ γιαλιά [του.

Κι'ὅλοι γι'αὐτὸν τὸν Λάμπια νοιώθουν στοργὴ μεγάλη
κι'ἐλπίζουν τώρα'γρήγορα τὸν κόρακα νὰ βγάλῃ.

—

Κι'οἱ προσφιλεῖς μας'Ιταλοὶ
φίλοι μας λυσσασμένοι...
καὶ τοῦτοι πᾶνε γιὰ μαλλί,
μὰ θἄβγουν κουρεμμένοι.

—

Π.— Καὶ σὲ σπῆτια καὶ σὲ δρόμους
μήτε γυναικεῖους ὤμους
τὸ τουφέκι δὲν βαρύνει.

—

Ὄρσε'στοὺς μακαρονάδες,
ποὺναι πάντα θεατρῖνοι
γιὰ φτερὰ καὶ πατινάδες.

—

Μὰ μὲ τούτους καὶ σὺ τώρα
δέξου δυνατὴ σπαλιόρα.

Καὶ κερκόσεις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λεωνίδα Πῖ Κωστάκη,ἐπιστήμονος τὰ μάλα,
Φροντιστήριον σπουδαῖον,ποῦ πρωτεύει μέσα'στ'ἄλλα.
Εἰς αὐτὸ διδασκαλία νομικῶν καὶ δικηγόρων
καὶ προπόνησις μεγάλη γιὰ πτυχία διδακτόρων.
Φροντιστήριον τῷόντι πρὸς ἐξάσκησιν σπουδῶν...
αὔξων δέκα,'στοῦ'Αγίου Κωνσταντίνου τὴν ὁδόν.